

№ 20 (1390) ოქტომბერი 1972

ნიუნა

გამოცემის 49-ე წელი ფასი 20 კპ.

— თავმჯდომარე, ვერა ამგობს, ვიდრე ჩემს ტრაპ-
ტორს არ მომიყვანო, არ გავალ სამუშაოზე!
— მაგის ტრაპტორს რა უშავით?
— სათადარიგო ნაწილებად დავშალეთ სხვა ტრაპ-
ტორებისათვის!

რა კაცია იპოლიტი?

ბერძენული
ბიბლიოთეკა

— შუაჩრეთ ამ ხის მოჭრა! გოლოს და გოლოს, მთელ ტყეს ხომ არ გაუჩინებენ?!

პირველი ნახვისთანავე გამაგიყე, გულში ჩამივარდი და მოსვენება დავკარგე. დიდხანს ვოცნებობდი შენს ხელში ჩაგდებაზე. ბოლოს აიხიდა გულის წადილი — ჩვენ ერთ ჭერქვეშ, ერთმანეთის პირისპირ ვართ!

მას შემდეგ დიდი დრო გავიდა, შენ ჩემი ოჯახის კერპი გახდი. სათაყვანებელი და სიყვარული, თავზე გვეწვდებით და შემოგზარით!

მაინც რა ძალა გაქვს, რა ანდამატი, ასე როგორ მიმიჯაკვე. შენს გარეშე ერთ დღესაც ვეღარ ვძლებ, სულ შენს გვერდით მიინდა ვიყო, დავკარგე მეგობრები და ამხანაგები, ნადირობაზეც უარი ვთქვი და, პირი საკვირველებავ, სტადიონზეც აღარ დავდივარ...

შენ ყოველთვის ყურადღების ცენტრში ხარ, მე კი... აღარავის ვახსოვარ, სამსახურიდან დაბრუნებულს არავინ მეკითხება, მშობია თუ მწყურია.

არა! ასე აღარ შეიძლება, ჩემს უნდა დავმორდეთ ერთმანეთს, მე ჯერ კიდევ ახალგაზრდა ვარ, სიცოცხლე მწყურია.

საბრალო ბავშვები, ჩემი მოხუცი მშობლები, წარმოდგენილი მაქვს მათი მწყურება, როგორი გულსტკივილით შეხვდებიან ჩემს განზრახვას. რა ვქნა, სხვა გზა არა მაქვს, ჩემი გადაწყვეტილება მტკიცეა, როგორც არასდროს, მორჩა: ხვალ ტელევიზორი მიმაქვს გასაყიდად საკომისიო მაღაზიაში!

რა კაცია იპოლიტი, გამაგიჟა პირდაპირ: ჩემს ონკანში წყალი არ ჩანს, ის „ბორჯომით“ იბანს პირს! მას „ვოლგა“ აქვს უახლესი, მე კი, როგორც იმედი, შემჩრა ერთი დანჯღრეული, ძველი ველოსიპედი. მას „იჩობით“ მიმართავენ (რას ერჩიან მამაჩემს?..) მის ქორობას ვერვინ ხედავს, ჩემს მტრედობას ვინ ამჩნევს?! მას არ ყოფნის სამი ბინა, მე სარდაფში ვეტივი, იგი კვდება ფულის ხვევით, მე კი — გულის შეტევით.

რა კაცია იპოლიტი, გამაგიჟებს ნამდვილად: შემხვდა, ხელი ჩამომართვა: როგორ ხარო, თანდილა? როგორ მიდის მუშის საქმე, რას აპირებ, რას შვრები? როგორა გყავს მეუღლე და მოსწრებული ბავშვები?.. კარგად წერო, მართალს წერო, გენაცვალე, ძამია, შენი ბოლო ფელეტონი მომეწონა ძალიან! მე რომ მომცა შენი თავი, წიბი გაუხუნარი, მექნებოდა ასჯერ მეტი გაქანების უნარი. ერთ-ორ გაზეთს რომ აკითხავ, ყველგან ბეჭდე ლექსები, ჯერ თუ არ ხარ რუსთაველი, მაგასაც მოესწრები! დღეს სიმართლე ჩვენი ყოფის ხორცია და ძვალია, წერე, წერე, უფრო მეტი წერე, ჩემო ძამია!

რა კაცია იპოლიტი, სწორედ გასაკვირველი: ის შრომაში ბოლო არის, მე — ყოველთვის პირველი. ჰოდა, ერთხელ, სწორედ მასზე სინამდვილე დავწერე, გავუმზადე, ჩემი აზრით, ხაფანგი თუ ფაცერი... ერთ პატარა ფელეტონში მოვათავსე ყოველი: რატომ არის იპოლიტი ცის და მიწის მპყრობელი?.. იმასთან მაქვს საჩხუბარი, გასაყოფი, სადაო, ვინ აჩუქა ეს ქონება, საიდან და სადაო? ცხრა საყვარელს ცხრანაირად აცემვს, აჭმევს ას იმდენს, მე კი ერთ ცოლს ვეღარ ვარჩენ, ისიც ლამის გამცილდეს... ყოველივე სასაცილოდ გავლექსე და დავწერე, სინამდვილე ვაბუღბულე, გარმონივით გავწელე...

ახარხარდა ცა და მიწა, უცნობი და ნაცნობი, (ლექსთან ერთად, თავი მომაქვს ჩემი კაიკაცობით!) ახარხარდა, ანთხითდა პატარა თუ დიდი, მირეკავენ, მილოცავენ და მადლობას მიხდიან. და რას ვხედავ? ღმერთო ჩემო! იმ გაზეთში ახალ ლექსს იპოლიტიც კითხულობს და... იპოლიტიც ხარხარებს! ხარხარებს და მერე როგორ? (გამკრა ტალღამ სიცივის) „გაშენა ღმერთმაო“, და... შეშლილივით იცინის. იცინის და მეუბნება: „შენ იხარე, ძამია, მართალს გეტყვი, ფელეტონი მომეწონა ძალიან. კარგია, რომ მუქთახორებს დევნი და არ ახარებს!“ — მეუბნება იპოლიტი, იცინის და ხარხარებს... „ერთ კარგ ქეიფს გადაგიხდი, ავი ჩემი ვალია, წერე, წერე, უფრო მეტი წერე, ჩემო ძამია!“

კვლავაც დადის იპოლიტი, მაგრამ აღარ ვუჩივი, დავინახავ, გვერდს ავუვლი ყრუსავით და მუნჯივით, აბა, რა ვქნა, ჩემი ლექსი თვით მასაც რომ ახარებს? როცა თვითონ იპოლიტი, სხვაზე მეტად, ხარხარებს!

ერთმა დარღმა, ერთმა ფიქრმა მაინც არ მიმატოვა: სანამ უნდა იხარხაროს იპოლიტი ბატონმა?!

საქართველო!

— გვიანგარიშე! — დახლონ ვახლებიან შეზარხომებული ბიჭები...

დახლიდარ ტიტისოს უკვე ნაანგარიშევი აქეს ზეპირად, განა ერთხელ და ორჯერ. მაგრამ, კლიენტების დასარწმუნებლად, მანც მოიმარჯვებს პაწია საანგარიშოს. მირთმეული საუზმეული და კერძები თავისი და ნზარეული მიხაკოს უღვაშის ღეროებითა აქვთ ნაზომ-ნაწონი, გემო-ღალიანობა — თავიანთი სინდის-ნამუსის შეზავებით. ეს ხომ ჩათავებული ამბავია, ახლა კი სათითაოდ ჩამოსთვლის მინატანს, ცალ-ცალკე დაურქმევს ფასსა, ხალისით ააწკაპუნებს კრიალა კოჭებს და ღიღინით აჯამებს:

— სულ ოცდახუთი მანეთი და ოცდაჩვიდმეტი კაპიკი, ჩემო ბატონებო!

ბიჭები ერთურთს არ აცდიან. ტანწერწეგა დაასწრებს და ხელში მიაჩეჩებს სამ თუმნიანს.

— დიდი მადლობა! — იმ მელოტ თავსაც დაუკრავს და უკრამში ჩამწყვდევს თახახიან თუმნიანებს.

ბიჭები ჯერ არ ეშვიდობებიან...

— ხომ არაფერი გნებავთ? — სასხვათაშორისოდ ეკითხება ტიტისო.

— სიგარეტი გეჩნებათ? — მორიდებით ითხოვენ.

— გიშოვით! — დამუნათებით მიუგებს, ერთ კოლოფს გამოუჩენს და ასანთსაც გამოაყოლებს.

— სხვა ხომ არაფერი გინდოდათ?

— მეტი არაფერი, მგონი, ხურდა გვერგება, — მოწიწებით შეახსენებს ტანწერწეგა.

— აჰ, სულ გადამქართულდა. რამ გამომილაყა ეს ოხერი... — და გამეტებით იტკიცავს კოტიტა თითებს გალოპრილ თავზე. როდის-როდის, მოუძებნის ხურდას ხელის კანკალითა...

— მადლობა!

ტიტისო ტურის ამოგრეხვით, თავის კანტურითა და თვალების დავიწროებით გააცილებს კლიენტებს...

— ჰმ, ჰმ, ჰმ! — ჩაიკრუტუნებს მერგ, — დამიხედეთ ვაჟკაცებს! — და თანაგრძნობის საწყალობლად მიხედავს იქვე ჩამომდგარ ნაცნობ, ბოღვერა კაცებს.

ბოღვერებიც დამცინავ მზერას გააყოლებენ ბიჭებს...

— როგორ უნდა გაიხაროს კაცმა ასეთი „მელოჩნიკების“ ხელში?! — კისერს ჩაიძვრენს და გაკვირვებით ასავსავებს ამობრუნებულ ხელებს გულნაჩხვლეტი ტიტისო.

ბოღვერა კაცებიც მრავლისმეტყველბუსხავენ დასიებულ თვალებს და ის „მეწვრილმანე“ ბიჭები აეჩრდილებათ...

— ეჰ, ჩემო ძმაო, გაფუჭდა ხალხი, გაფუჭდა! — დარდიანად ამოიხვნეშებს დახლიდარი და კონიაკს ჩააწკარუნებს ნათალჭიქაში...

ბოღვერა კაცებიც თანაგრძნობით ურხევენ თავსა და სავსე ჭიქებს ეტანებიან...

გიორგი სორგუაშვილი

— მყოფა, მყოფა, ნამდვილად ჩემი ქარხანა წაშლას მდინარეს!

ყველა ამჩნევს უსაქმურად რუსთაველზე მდგარს, უცხო-უცხო ტანსაცმელით რომ იმშვენებს ტანს, იბლინძება, არასოდეს სხვას არ მისცემს გზას და პროსპექტის ლამაზმანებს სულ თვალებით ჭამს. ჰყვება ძველ-ძველ ანეკდოტებს და აცინებს ხალხს, საქმიანი საუბრის დროს აღარ იღებს ხმას. ინსტიტუტში ისე მოხვდა, არც უგრძნია მას, ლექციებზე თუ დაჯდება, ისიც ცოტა ხანს. გამოცდების ჩაბარებით არ იწუხებს თავს, რადგან იცის, რა ძალა აქვს ტელეფონის ზარს. თავის პარიკმახერი ჰყავს და მეერავიც ჰყავს, აღარ იკლებს ბაკურიანს, ზაფხულობით — ზღვას. რესტორნის კარს ისე ადებს, ვით საკუთარ სახლს, მამის ხარჯზე რომ ქეიფობს, სირცხვილი არ წევას. რის მშობლები, რა სამშობლო? მსგავსი არა სწამს, თუმც სუფრაზე საქართველოს სადღეგრძელოს სევამს. ყურს არ უგდებს, მის შესახებ ვინც რა უნდა თქვას, მან თავისი მიიღოს და წისქვილმა კი ფქვას. არც ფანქარს, არც კალამს ხმარობს, არც თესავს, არც ხნავს, სხვა შრომობს და ის კი მარტო ერთობა და ჭამს. ერთი მითხარ, მაგის პატრონს პატრონი თუ ჰყავს?!
ხნავს,

ვიგლა გახტამი

თითქმის დავამთავრე და, საცაა, ჩვენს კინოსტუდიას ჩავაბარებ ჩემს ახალ, თანამედროვეობის სისხლჭარბი ცხოვრების ამსახველ სცენარს, რომლის ეკრანიზაციაც მტკიცედ მაქვს გადაწყვეტილი. გარკვეული წარმოდგენის შესაქმნელად აქვე გთავაზობთ მიკროლიბრეტოს! ჩემი წინა ნამუშევრებიდან განსხვავებით, ამჯერად, ინდუსტრიულ თემას შევუბნობ და, უნდა გამოვიტყუდე, არცთუ უშედეგოდ. მოქმედება იშლება და იძაბება ერთ-ერთი მანქანათმშენებელი ქარხნის ერთ-ერთი საამქროს ფონზე.

წაფენა

პადრს მიღმა მოისმის ახალგაზრდა-ხული დეტალების მელოდიური ჩახახუნი, რასაც მუსიკის ოდნავ ნერვული, მაგრამ ჯანსაღი განწყობილებების შემცველი პანგები ენაცვლება. ეკრანს ფარავს ფილმის სათაური: „სადაც შენი თქვა, იქ...“

პაპროსის კვამლზე გაბოლილ ოთახში ვხედავთ სამუალოზე მალაღობის ჩაფსკვნილ, შავგვრემან ვაჟკაცს, რომელიც დაფიქრებული სახით ღიღინებს და ნახანს ჩასჩერებია. ეს გახლავთ ქარხნის მოწინავე რაციონალიზატორი რაქდენ ახალაძე. აგერ, უკვე მესამე წელია, მესამე ცვლაში დარჩენილი რაქდენი თავაუღებლად მუშაობს თავის მორიგ გამოგონებაზე: ორიოდ თვეც და მეურნეობის მუშაებზე ხელთ ექნებათ ვაშლის საკრეფი უნიკალური მანქანა. ჯერჯერობით, ყველაზე ნათლად თვით რაქდენს აქვს წარმოდგენილი, როგორ შეაშუბუქებს ხელით შრომას მისი რახ-რახ-18 (მანქანის სახელწოდება).

რაქდენის გამოგონებას ცალკეად ამრეზილად უყურებს ქარხნის მთავარი ინჟინრის მოადგილე ტიტკო ბოლმაძე. ბოლმაძე, ყოველ კრებაზე, დემაგოგიურად, უსირცხვილოდ ამტკიცებს, რომ ახალაძის გამოგონებას არავითარი პრაქტიკული შედეგი არ ექნება. ეს დროისა და სახსრების უქმად დაკარგვააო, ცინიკურად აცხადებს იგი.

უკუფენა

კამერა უახლოვდება ცხრასართულიანი სახლის მერვე სართულს. აქ ახა-

ლაძეების ოჯახი ბინადრობს. პატარა ხათუნას, თოჯინასთან ერთად, ჩასძინებია. სამზარეულოში დანადგლიანებული ზის რაქდენის მეუღლე მარო. მაგიდაზე ორი ღრმა თეფში დგას, სადილი გაციებულია.

— რა იქნებოდა, მე და ჩემს ქმარს ერთხელ მაინც გვესადილა ერთად. ამიტომაც ცუდი დიდი ადამიანის ცოლობა. — ამოიოხრებს დასევდიანებული მარო და, ტელევიზორის მაგივრად, უთოას ჩართავს.

მიზენა

შთაგონებულია შრომამ ნაყოფი გამოიღო. მანქანა საექსპლოატაციოდ მზად არის. ბოლო მომენტში ირკვევა, რომ ეს ძვირფასი ხელსაწყო, სპეციალური გადამრთველის საშუალებით, ვაშლის გარდა, დაკრეფს ატამს, ქლიავს და, თქვენ წარმოიდგინეთ, ზოგიერთი ჯიშის მსხალსაც კი.

ტიტიკო ბოლმაძემ თავით ლამის კედელი გაანგრიოს. დღეში შვიდ ანონიმურ და რვა ხელმოწერილ (სხვის გვარებს აწერს) საჩივარს აგზავნის სხვადასხვა ინსტანციებში. მაგრამ ყველაფერი ამათა: ინტრიგანს ძალდაც არავინ აგლებს!

მიზენა

ბნელი, უმთვარო ღამე. ფარდულში, სადაც ბრუნებდაფარებული მანქანა დგას, ჯიბის ფანრის ცეცებით, იპარება შლაპიანი, წელში მოხრილი უცნობი. თუმცა რა ცნობა უნდა? — ეს ხომ გარეწარი ტიტკო ბოლმაძეა. ამ ვაჟბატონს მიმოხრაზე ეტყობა, საკაიკაცოდ არ უნდა იყოს მოსული. იგი ერთხანს ხელს უფათურებს მანქანას, მერე რომელიღაც მოზრდილ დეტალს ამოაცლის და, მის მაგივრად, რალაცას ჩადგამს. „ესეც ასეო“, იტყვის და სიბნელეს მისცემს სამიწე თავს.

დაფენა

დაღბა მანქანის პრაქტიკულად გამოცდის დღე. შეკრებილები სიხარულის მოლოდინში ღელავენ. იქვე ჩანს ტელეკამერები.

აი, გასჭრეს ვეება ღენტი, ცოცხალი ყვავილებით შემკული „რახ-რახ-18“, რომლის საჭესთან თვით კონსტრუქტორი ზის, სახეიმო გუგუნით დაიძრა ობიექტისაკენ.

ათიოდ მეტრის გავლის შემდეგ ახალი ავრგატი ერთს უცნაურად დაიხროტინებს და ფეთიანივით შევარდება ნაყოფით დახუნძლულ ხეხილის ბაღში. ისმის საშინელი ლაწალაწი, მანქანა, ზღარული დევივით, ფესვებიანად გლეჯს და აქეთ-იქით ისვრის ნარგავებს. ხალხში პანიკაა, ზოგიერთი სულმოკლე გასაქცევადაც ემზადება.

ნახევარი მეურნეობა მიწასთანაა გასწორებული. როგორც იქნა, ზაწვავი გაუთავდება და მანქანა ადგილზე ქვაკდება. ყველაფერი სასურველად მთავრდება.. ფილმის გმირს გარს ეხვევიან.

სიტყვას იღებს თმაჭალარა, ამგდარი ადამიანი — მეურნეობის ყოფილი დირექტორი. იგი ენერგული ყესტით აწყუნარებს ხალხს.

დირექტორი მალაღ შეფასებას აძლევს რაქდენ ახალაძის საეტაპო გამოგონებას და წინადადებას იძლევა, ეს ძვირფასი დანადგარი კარტოფილის სათხრელად გამოიყენონ, ვაშლის მეურნეობის ადგილზე ღორების ფერმა ააშენონ, თვითონ კი პენსიაზე გასვლას ითხოვს.

ხალხი გულწრფელი ტაშითა და კმაყოფილებით ხვდება ამ ვაჟკაცურ გადაწყვეტილებას. გაისმის ომახიანი შემახილები. დამორცხვებული გამოგონებელი გაქცევას აპირებს, მაგრამ ხალხი გადაეღობება: ჰაერში აისვრიან და ისევ იჭერენ.

ხელიხელჩაკიდებულნი, ფილმის გმირები სიმღერ-სიმღერით გადმოდიან ეკრანიდან და ჩვენს მომთხოვნ, ობიექტურ მასურებლებს „ანტონოვკა“ ვაშლებს ურიგებენ.

დასასრული

რა თქმა უნდა, ეს ლიბრეტო ჩემი ჩანაფიქრის მესაღდაც ვერ გადმოსცემს, მაგრამ, ვფიქრობ, მთავარი აზრი მაინც გამოიკვეთა: როგორც მოსალოდნელი იყო, სიკეთემ გაიმარჯვა!

მუსიკა ფილმისთვის, პა და პა, დაწერილი მაქვს. ქალის მთავარი როლისთვის შევარჩიე ჩემი მეუღლე; დანარჩენი კანდიდატურებზე, ჯერჯერობით, თავს ვიკავებ. მხატვრობასაც მოვუხერხებ რალაცას.

ერთი სიტყვით, სტუდიას მხოლოდ ფილმისთვის გამიზნული უმნიშვნელო ხარჯების დაფარვა მოუწევს. სამაგიეროდ, სულ მალე ხელთ გვექნება ახალი ქართული, მხატვრული, ფერადი, ჟღერადი და, რაც მთავარია, სასიამოვნოდ მზერადი სრულმეტრაჟიანი ფილმი.

თქვენ იცით, თუ მომცემთ საშუალებას და ერთხელ კიდევ მიმატანინებთ თავს ხელოვნების წმინდა და მალაღ სამსხვერპლოზე!

პირადად თქვენი და ქართული კულტურის მონა-მსახური

ნახ. გ. შირსხალაშვილი

1972

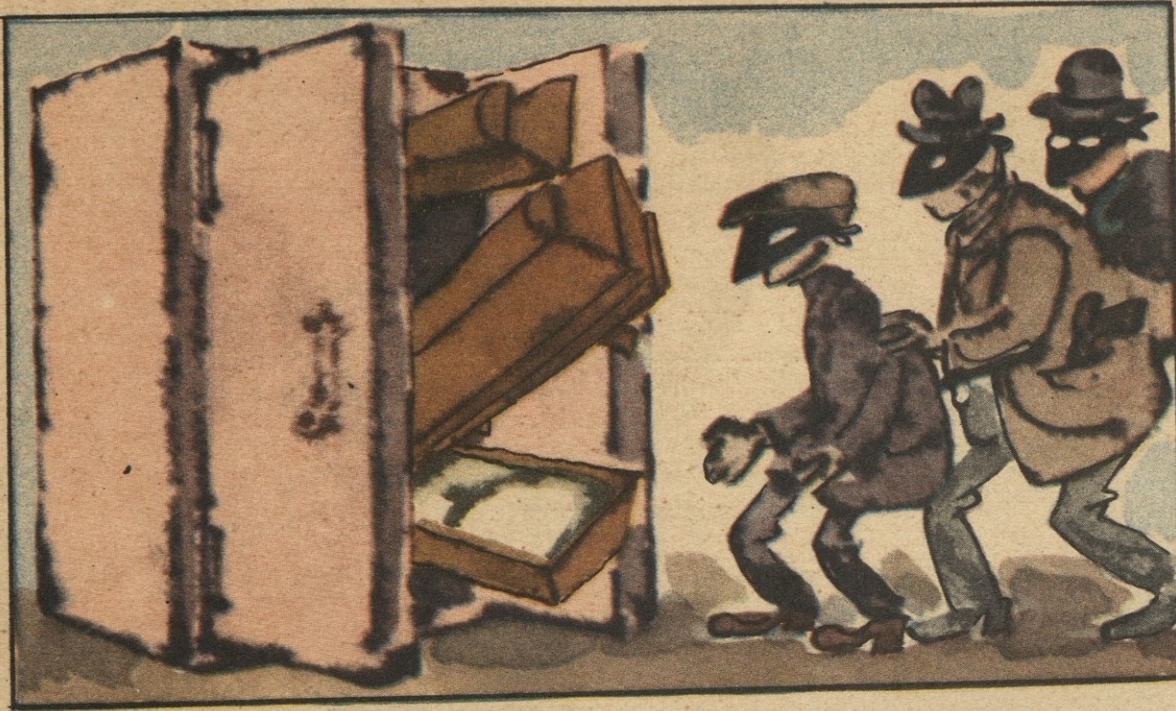

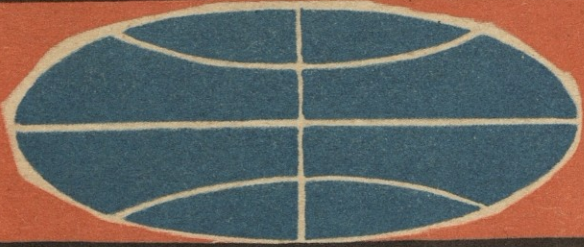
ქართული
წიგლითქა

უზაპაპა უმატდინა

ნეაპოლში მძარცველებმა მოიტაცეს კონტინენტით დატვირთული ავტომანქანა. ქურდებს უნაროდათ, რა დიდი სიმდიდრე ჩივიდეთ ხელშიო. ავტომანქანა და კონტინენტები ქალაქგარეთ დამალეს მასში აღმოჩნდა... ასი ანალი კუბო ავტომანქანა ეკუთვნოდა ნეაპოლის ერთ-ერთ ფირმას, რომელიც დაკრძალვისთვის საჭირო ნივთებით ვაჭრობდა.

ნიანგის უნივერსიტეტი

უცხოური ფაკულტეტი

რულიანი აუქციონისთან

ალექსანდრე სევერიაკი ცნობამ იმის შესახებ, რომ აუქციონით იყიდება 1987 წელს გარდაცემებული ლო-რდის — აუქციონის ცნობითი კოლექცია. იგი შეიცავს სხვადასხვა სახეობის 880 ათას რქილს, რომელიც სპორტის მსჯელობისთვისაა დადგენილი.

როგორც კინოში...

ბანკსტირული ფილმების ფრანგი კინომაჟორებელი ჟან კლოდ დაგი, თავის ორ მსახიობ ამხანაგთან ერთად, პარიზის გარეუბანში, ბანკის გაძარცვის მძლეობისათვის, დააკავა პოლიციამ. ტყუილა მათ ჯერ კარგად ვერ აითვინეს განგსტერული ფილმების გმირთა საშუალო მეთოდები.